

Lærere, hvil det Samme gjælde. Det staa^r for mig, at hvad enten vi følge den ene eller den anden Vej, krænfes der ikke noget Princip. Hvad det ærede Flertals Ordfører har sagt om Flertallets Forslag, at det er aldeles midlertidigt og ikke foregriber Noget med Hensyn til en fremtidig Ordning, tror jeg, man kan sige om begge de Maader, som her er Spørgsmaal om. Der er her kun Spørgsmaal om et Dyrtidstillæg for et enkelt Aar, og det staa^r os frit for, Alle og Enhver, at følge hver sine Tanker om det Bedste, naar vi komme til at tale om en varig Ordning enten med Hensyn til Lønningsforholdene eller med Hensyn til Skolefagen i det Hele. Jeg kan altsaa kun udtale det alvorlige Ønske, at man fra alle Sider vil holde sig for Die, at vi ikke maa stilles ad, inden vi paa nogen Maade have fyldestgjort det Krav, som Retfærdighed og Billighed i denne Henseende stille til os, men jeg skal ikke anvende mange Ord, thi jeg er mig godt bevidst, at Betydningen af min Stilling og min Stemme kun er den enkelte Mand's. Om den ærede Minister, om det ærede Flertals og det ærede Mindretals Medlemmer tro at kunne forsvare at sige til vore Lærere, naar vi en Gang have sluttet uden at have gjort Noget for dem, og naar de spørge os, hvad vi have gjort, eller hvorfor vi ikke have gjort Noget for dem: „Vi have holdt paa vore Principer med Hensyn til den Maade, hvorpaa Hjælpen skal ydes Eder, og dermed maa I slaa Eder til No“, det maa jeg henhille, men jeg veed kun Et for mit eget Bedkommende, og det er, at jeg paa ingen Maade kan træffe mig til at afgive et saadant Svar; enten lige over for Bedkommende eller lige over for min egen Bevidsthed.

Sag: Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede sidste Taler deri, at Hovedsagen er, at vi, inden vi stilles, virkelig gjøre Noget for Skolelærerne, enten i den ene eller i den anden Stilfelse; men naar det ærede Medlem udtalte, at han i høi Grad beklagede, at den høitærede Minister og Udvalget ikke vare blevne enige om at forelægge et Forslag i en saadan Form, som de Begge kunde gaa ind paa, forekommer det mig, at det var Noget, man maatte være vel belavet paa. Ved den Behandling have vi nemlig hørt, at det første Forslag, der fremkom i denne Sag, ikke kunde faae et værre Skudsmaal end det, at det var stillet i Samklang med Ministeren, og Forslagsstilleren maatte endog værgе sig imod denne forfærdelige Beflydning med den Udtalelse, at han rigtignok havde stillet Forslaget under Forudsætning af, at Ministeren ikke vilde gaa ind derpaa. Naar man altsaa betragter det som en Anke imod en Forslagsstiller, at hans Forslag er stillet i Samklang med Ministeren, forekommer det mig, at den ærede sidste Taler ikke kan forundre sig over, at Flertallets Forslag ikke har Ministe-

rens Samstemning. — Jeg begjærede egentlig Ordet for at udtale mig imod det Tryk, der lægges paa de enkelte Medlemmers Afstemning derved, at man gjør Forslaget om en Forbedring af Skolelærernes Løn til et politisk Spørgsmaal paa en Maade, der aldeles ikke er naturlig eller berettiget. Den ærede Ordfører for Finantsudvalget antydede dunkle Planer, som skjulte sig under Mindretallets og Ministerens Forslag. Jeg veed ikke, hvilken anden Plan der, i det Mindste for den jævne og ensfoldige Betragtning, ligger i dette Forslag, end den, at komme Skolelærerstanden til Hjælp paa de Steder, hvor Trangen er størst. Ellers kjender jeg ikke anden Plan end den, at man, naar man ikke selv vil gjøre Noget, vil forhindre Andre i at gjøre det, og jeg maa sige, at jeg, for saa vidt mistænksomme Gemytter have høgt efter skjulte Planer, kun har fundet denne ene: At forhindre, at Nogen vindicerer sig Vren af at have gjort Noget for Skolelærerne. Ligesom den ærede sidste Taler kunde jeg, hellere end at opgive at faae udrettet Noget for Lærerne, gaa ind paa ethvert Forslag, som Regjeringen paa nogen Maade kunde tage imod; men jeg vil dog bemærke, at jeg derfor ingenlunde kan finde begge de stillede Forslag lige gode, og til hvad der allerede af Mindretallets ærede Ordfører (Ingerslev) og af den høitærede Minister er udtalt imod Flertallets Forslag, maa jeg sige en Indvending, der for mig er af overmaade stor Betydning. Hensigten med de forskjellige Forslag har jo været at komme Skolelærerstanden til Hjælp, navnlig ved at støtte de Kald, hvor Indtægterne staa i et fuldstændigt Misforhold til de Fordringer, der stilles til Læreren; men dertil er der i Flertallets Forslag ikke taget det ringeste Hensyn. Naar man har givet Dyrtidstillæg til andre Statsembeder med de samme Procenter for Alle, maa det erindres, at Centralisationen ved Siden af sine Mangler dog har det Gode, at den i Almindelighed anlægger den samme Maalestok ved Bedømmelsen af ensartede Embeders Lønningsforhold og de Normer, som findes passende for dem, men det er netop det, der bestaar i saa høi Grad savnes ved Skolelærerkaldene, fordi saa mange forskellige Personer have det i deres Haand at afgjøre, hvorvidt et Kalds Indtægt skulle forøges eller ikke. Undersøger man Forholdene, vil man finde den allerhøieste Grad af Uoverensstemmelse for de forskjellige Kalds Bedkommende med Hensyn til Lønningerne og Fordringerne til Lærerne, saa vel som med Hensyn til Lærernes Kvalifikationer. Den overordentlige Ulighed, der saaledes fremtræder ved de forskjellige Skolelærerkald, medfører, at Læreren paa mange Steder under sin store og vigtige Gjerning, der stiller meget strenge Fordringer til ham, er saaledes lønnet, at han kæmper med den mest nedtrykkende Næringsforg. Denne Ulighed skulde vi først og fremmest søge at afhjælpe; men dette Hensyn har ikke haft nogen